

LBRIS

We know
books

Coriolan Babeți

HOINAR PRIN RAIURI

**Roman de-construit în jurul
unor memorii personale și de familie**

Volumul II

**Nașterea autorului în tranșeele
celui de-al doilea Infern mondial
sub botezul bombelor**

**EDITURA VREMEA
BUCUREȘTI
2025**

SUMARUL VOLUMULUI II

Partea I

„Conjurația” celor „două Mame” și exilul american hotărât de Gabriel(i)	9
Jocurile politice de acasă: două minunate, diplomatice „deportări”: Veneția și New York – Raiurile amfibii ale „destinului meu de insular”	11
Biblia cu pagini roșii ca focul și revelațiile istoriilor despre „ieșiri”, „strămutări” și „robii” ale neamurilor	28
„Soluția finală”: exilul în <i>Lumea liberă</i> a Americii.....	41
Spre New York, cu Ghilgameș, Pentateuhul lui Moise și Gabri-El la bordul unui Boeing.....	51
Zborul peste Atlantic, între veghe și vis: <i>hypnagogia</i> mea și <i>epifania</i> arhanghelului Gabri-El din <i>Cartea lui Daniel</i>	55
Long Island, locul ultimei angelice epifanii de sărbătoarea Bunei-vestiri	67
O tulburătoare revelație a intelectului: noua „vârstă axială”; impactul meu dramatic cu metafizica fizicii cuantice	81
Înapoi pe pământ: tradițiile „moderne” ale emigrației din Banat în... America	84
Ședințele de psihiatrie ale doctorului Shapiro sau despre exilul meu în „craterul vulcanului”	90
Păcatul impardonabil al hulei și cererea mea de iertare	102
Blestem? bocet? pocăință!: excerpte din poemul <i>Immah Immah lama sabachtani</i>	105
Iscoditor de mine însumi... Ursitoare, Moire, Sibyle și... Astrologi	144
Astrograma autorului interpretată de Alessandro – astrolog bolognez universitar de la Heidelberg	163

Erupția vulcanului interior: moftul metafizic, de neiertat, din „noaptea întunecată” trăită în inima Raiului.....	171
„Efectul Lorenz” al întrevederii cu faraonul Tutankhamon: pe urmele comorii familiei mele distruse de comuniști, „piromanii” memoriei istorice	190
În fine! Iată-i în Urbariumul Iamului pe strămoșii mei... 1780-1797. Împroprietărirea țăranilor și exproprierea lor imperială	197

Partea a II-a

Arhipelagul de Raiuri ale Banatului – măturat de valurile Iadului universal nr. 2, 1938-1945.....	219
Câtuși de puțin întâmplătoarea întâlnire a viitorilor mei părinți: Oravița 1943, avocatul Iulian Babeți lovit de fulger la vederea unei tinere necunoscute, dar, din păcate, îndoliată.....	221
„Săptămâna oarbă” și arvuna logodnei Anei Grecu la Ciclova	223
A doua logodnă: „contravizita” la Iam a mătușii Eva Mărgan și a Anei Grecu în casa Babeților.....	227
Nunta din tranșeele Iadului nr. 2 mondial, cu doi „afluenți” de invitați: de pe Valea Ciclovei și de pe Valea Oraviței.....	242
Săptămâna de miere-fiere de la Timișoara a tinerilor căsătoriți	252
Obiceiul „nunților secrete” din Banat cu fete „dăruite” de părinții lor holteilor cu diplome universitare	255
Proorocirile căsniciei lui Iulian Babeți cu Ana Grecu, urmate de manevrele din Ceruri ale lui Coriolan Mărgan	257
Bacalaureatul lui Iulian și plecarea sa la Facultatea de Drept de la Cluj.....	264
Predoslovia Tatălui către Fiul lui, „abandonat” pe cruce...	266

După „Trianon”, Babeții se culcă în România și dimineța fac ochi mari cât cepele... în Serbia!	277
Ieșirea lui Iulian din casa tatălui său, fără voia acestuia, cu destinația Cluj	281
Doi lăntmani, Coriolan Mărgan și Iulian Babeți, se regăsesc ca studenți la Cluj, după ce fuseseră colegi de liceu la Oravița...	284
Cât pe ce să mă nasc neamț, mai precis sas.	291
Neavând încotro, Iulian Babeți face voia tatălui său venind la Iam ca notar	296
După licență, Coriolan Mărgan intră ca stagiar în cabinetul avocatului Hirsch de la Deta, unde o cunoaște pe Marioara Popescu, viitoare și veșnică logodnică	302
Îngerul rândurilor de față m-a trimis la mormântul logodnicei unchiului meu	308
Ordinul de mobilizare al avocatului Coriolan Mărgan la Vânători de munte, pentru Frontul de Răsărit al „războiului sfânt”	312
Eva și Ioan Mărgan, părinții cu sufletul sfâșiat de moartea fiului lor ucis în Crimeea	320
Dezlegarea enigmei morții lui Coriolan Mărgan, la 70 de ani după sacrificiul lui eroic.	322
Corespondența cenzurată de pe front a eroului Coriolan Mărgan: un subcapitol ce aveți libertatea să-l lăsați nelecturat... căci ea ascunde adevărul trăit de soldații români	326
Unica scrisoare necenzurată de la Coriolan	347
Vestea morții fiului unic, Coriolan, mama sa, Eva, o primește la picioarele Crucii, pe Dealu Mare din Ciclova Română.	348
Doliul din familia Grecilor și Mărganilor și cel din urmă recurs; ședințele de spiritism ale mamei lui Coriolan și ale verișoarei sale Ana	351

O nostimă anamneză despre cum mama „ratează” unica „aventură” servită vieții ei și alege o cuminenție datorită căreia exist așa și nu altfel, cine știe cum..... 356

Partea a III-a

Cele trei „mici mistere” ale Oraviței: „goana după aur”, anamneza alchimiei și inițierile în secretele francmasoneriei 35

PTSD - *Post Traumatic Stress Disorder*: și dacă Turcul îl bătea pe Eugeniu de Savoya? 362

Un augural lamento: România, „țara lui Dumnezeu” – ascunsă în plină lumină; țară mirunsă de armile Cerurilor, care o țin în viață în ciuda neputinței noastre de a o gospodări, sub străine ocupații, dar, din nefericire, mai ales, ca acum, în stare de libertate 368

Infantul repatriat din Bărăgan la Oravița și mineritul pe cont propriu din mina curții casei noastre de pe Eftimie Murgu nr. 11 380

Ionel Bota, „mina de aur” a paginilor de mai jos, patronate de știința generosului frate de pe ogorul tatălui, „fiului risipitor” care sunt... Corespondența mea cu eruditul istoric al celor două văi, Ciclova-Oravița..... 390

„Apostolatul” celor 13 mineri tirolezi 392

„Manualul muntelui”, *Bergbüchlein*, și inițierea tânărului Knappius de către Daniel în arta mineritului..... 403

Impulsul „spiritului intrepid” și „performanțele” lui din istoria Oraviței..... 414

Masoneria la Oravița: visul perfecțiunii și expresia sa publică în coagulantul inițiativelor edilitare 418

Criza religioasă a „adolescentului miop”: efectul peliculei „Procesul maimuțelor” 430

Fabula Mundi prin pildele lui Buddha și Iisus Christos 436

Partea I

**„Conjurația” celor „două Mame” și
exilul american hotărât de Gabriel(i)**

Partea a II-a

**Arhipelagul de Raiuri ale Banatului –
măturat de valurile Iadului universal nr. 2,
1938-1945**

Partea a III-a

**Cele trei „mici mistere” ale Oraviței:
„goana după aur”, anamneza alchimiei
și inițierile în secretele francmasoneriei**

PARTEA I

„CONJURAȚIA” CELOR „DOUĂ MAME” ȘI EXILUL AMERICAN HOTĂRÂT DE GABRIEL(I)

**JOCURILE POLITICE DE ACASĂ: DOUĂ
MINUNATE, DIPLOMATICE „DEPORTĂRI”:
VENEȚIA ȘI NEW YORK – RAIURILE AMFIBII
ALE „DESTINULUI MEU DE INSULAR”**

Cu prea târzie și penibilă stupoare am realizat că „gambitul” primului volum nu e nici cel mai inspirat cu putință și nici cel mai provocator în latențele lui narrative, ba mai grav, banal, antipatic și lipsit de haz...

Cu alte cuvinte, din mersul pe sârmă pe care-l comentam, pe creasta gardului, a zidului, sau a abisului pe o funie întinsă deasupra unei prăpăstii, echilibrul e imposibil la infinit... Centrul lumii e ocupat mereu astfel că mersul pe frontiera fie ea oricât de reductibilă ce desparte Binele de Rău, Raiul de Iad, poate, printr-o simplă entorsă, alunecare sau neatenție să te arunce ba în dreapta, în Raiuri, ba în stânga, în Iaduri, ba în hăul de sub tine... Viziunea din primul volum mi-a fost amendată de lecția vieții servită mie, în 1990, la New York, prin „ușile rotative” ale dramei consumate pe Lexington Avenue: în scena asasinării ilustrului rabin Kahane relatată în primul volum. Îmi spun că foarte probabil ușile acestea vor fi existat mereu fără să le notez însă prezența și mecanismul, *revolving doors*, obiect de lux foarte mediatizat de altfel în toate producțiile Hollywood-ului ca un „personaj” simbolic ce transpune doar du-te vino-ul Rai-Iad, Iad-Rai ca o navetă naturală a vieții omului. Încă mai sofisticată e metafora biologică a intrării și ieșirii din cele două antagonice spații. De fapt în viziunea metabolismului celulei ceea ce separă cele două târâmuri Bine-Rău, Sănătate-Maladie, e o membrană absorbantă care te trece dincolo odată ce ai pierdut măsura în partea cealaltă a existenței... De atunci, un „atunci generic”, am

devenit extrem de atent la această circulație alternativă a episoadelor vieții: *In and out! Out and in!* Ceva foarte asemeni curentului alternativ sau naturii oamenilor nehoțărâți care, orice alegere ar face, termină prin a o regreta.

Așa și eu sau așa și mie! mi s-au potrivit (de către cineva!) multe întâmplări cum a fost alunecarea din mers cu bile și lanțuri la picioare a Istoriei însăși care, după 1989 a căzut de partea Raiului cu care toți am asimilat extazul Libertății aterizate pe nepusă masă totuși... *In & out! Out & in!*

Cu învățătura de minte din primul volum vă aduc la cunoștință cât se poate de laconic că deschiderea celui de-al doilea se poate numi prin „oximoronica experiență a nefericirii personale trăite chiar în inima Raiului din lungul meu exil”

După ce din haosul postrevoluționar m-a absorbit raza de lumină a *Bunului Păstor*, Andrei Pleșu, tot așa, în ziua a 666-a de ministeriat aveam să fiu vânturat din „locul puterii” la care nu am aspirat niciodată, intrând tocmai prin asta pe „gaura iepurelui” copilei Alice, în teritorii pe care nici în vise nu le-am visat... Alunecând din Raiul provizoriu al puterii în cel mai profund al minunilor frumosului pentru care mă cam pregătisem în anii de universitate dar pe care nu le-am degustat decât în reproduceri alb/negru

Da, vă confirm; pe trasee rocamboleşti, am fost poftit și eu în Țara Minunilor al cărui oaspete, chiriaș, mai sunt încă. Prin cele mai sus mărturisite nu vă grăbiți să mă invidiați, pentru că Iadul te găsește și în brațele Raiului. Ca și viță-vercea...

* * *

La trei zile după execuția dictatorului român NC, că nici prenumele nu-mi vine să i-l pronunț, ca și a prea temutei sale perechi EC, execuție dintr-un scenariu de câini turbați și hingheri, nemiloși un rețetar hibrid de

cruzime iacobină, păgână, dar mai ales barbară, în decorul sordid al Cazărmii de la Târgoviște, telefonul lui Andrei Pleșu mă găsește în casa întunecată a socrilor mei din Arad, luminată numai și numai de ecranul televizorului și de chipul fiului meu Paul Cristian, născut în 7 septembrie 1989 la Timișoara, pe pragul unei vieți cu totul nebănuite nici măcar de Baba Vanga. Întrebarea firească a lui Andrei „ce spui, Coriolan?” se referea – nu probabil, ci sigur – la cavalcada evenimentelor, la această epică desfășurare de văzute și de nevăzute puteri, de sublimă erupție a conștiinței și voinței neamului nostru prea îndelung îndurător, când el s-a manifestat stihial, inundând piețe străzi cu oameni fără frică de moarte iar cerurile i s-au deschis și i s-au aliat cauzei lui... căci, vă amintesc, în toiul iernii, la Timișoara se făcuse vară la mijlocul lui decembrie.

Îi răspund că mă ciupest ca să cred că e adevărat tot ce văd, să mă asigur că nu delirez, că mai sunt în priză cu o realitate nu în toate amănuntele pe gustul meu, dintre care execuția fugarilor dictatori în ziua Crăciunului înroșit de sângele lor...

„Ai putea să vii la București să mă ajuți puțin în ce am de făcut?” a fost ultima dintre întrebări...Aflasem de la Sorin D. că fusese numit de Petre Roman ministru al culturii că fusese adus cu mașina de la Tescani unde fusese exilat de predecesorul comunist Suzana Gâdea, că a acceptat numirea lui P. R. și alte amănunte...Vreau să vă spun că înțelegeam invitația doar la propriu, adică la puținul ajutor, astfel că mi-am pregătit o călătorie de cel mult 5 zile.

În aceeași seară am urcat în acceleratul de București, cu o sacoșă în care mi-am înghesuit lucruri pentru un sejur ultrascort.

Am rămas peste 665 de zile la București. Într-un mediu al puterii mediatizat, în care devenise emblematic puloverul roșu al lui Petre Roman, eu am făcut

abuz de puloverul negru croșetat de mama fiului meu, pe pieptul căruia era scrisă, în cubitale, cu verde praz, o urare augurală, islamică, pe care doamna prim-ministru Mioara Roman, universitară în rara specialitate de arabist, mi-a citit-o uimită cu ocazia unei recepții la Ambasada Egiptului. L-am purtat în primele trei luni de ministeriat astfel că toți cei ce intrau la mine credeau că au greșit adresa. Abia „cu timpul” am trecut la costum cât de cât european, veston, cămașă albă și gât-legău, vorba prea puristei Școli ardelene. Acolo, în Capitala României, în a 666-a zi de minister, tot Andrei mi-a adus de la ședința de guvern știrea că a doua zi mă așteaptă, la o întrevedere fără temă anunțată, Petre Roman, binevoitorul demnitar democrat care a semnat aprobarea fondării unei alte „gropi a lui Ouatu” în presa politică, tribuna răfuielilor tribunului securist, informator și informat de sânul cu lapte otrăvit al securității... VC Tudor.

O paranteză ne-ministerială m-a tulburat cu totul paralizându-mi reacțiile intelectului când Andrei mi se adresează direct: „Nu știam că bei, îmi spune cu ton condescendent, de cordial *reproș*, combinat cu o undă de neagră revelație despre viața mea personală. Prezența mea de spirit s-a evaporat ca picătură de apă pe o plită fierbinte. La figura mea tâmpă, efect al unei maxime calomnii, adaugă, citându-l pe Petre Roman: „M-a întrebă direct dacă știu că bei!” „Că femeile care fac curățenie în camera ta de hotel, trebuie să adune zilnic zeci de sticle”. Am holbat ochii care ar fi vrut să sară din orbite sau să dispară în fundul capului. Neuronii îmi fuseseră striviți de neadevărul, de absurdul viciului incriminat. Caz clasic: am fost atins de ridicolul *esprit de l'escalier*! Nu mi-au trecut prin cap nici cele mai simple replici: să-i spun „nici eu nu știam că beau” sau că „da beau, dar femeile din hotel culeg numai sticle de apă minerală”. Eram depășit cu totul de intriga montată de omul cu fața de cauciuc natural à la *Fantomas*, Vadim Tudor, bolnavul

URBIS | We know books

în stare de libertate, sigilat de sindromul incurabil al mâniei și răzbunării perpetue, caricatură a tribunului, luat în serios de talibanii *avant la lettre* ai țării mele, cu Romulus Vulpescu ca trubadur de curte al ipochimenu-lui, o alianța ce părea ca anusul contra naturii.

Am recunoscut pe loc patentul oprobriului: e mâna lui Vadim Tudor, securistul și țucălarul altui țucălar și securist, dar în plus și hoț calificat, plagiator dovedit, Eugen Barbu, chemat în fața unui tribunal condus de Dan Hăulică, judecat și condamnat pentru cazul flagrant al romanului „său” *Incognito*. Toate astea îmi defilau prin minte ca niște scene de mahala caragialiană, în timp ce așteptam semnalul de intrare din secretariat în cabinetul prim-ministerial. Știu: despre morți numai bine. *De mortuis nil nisi bene*, cum mă crescuse tata cu dictoanele lui în latină. Dar puțini morți au lăsat în urma lor atâta venin și nedreptate ca sociopatul și pseudopatriotul versificator, stâlp de coterie ceaușistă, VC Tudor, ca prozatorul E. Barbu, la care cu mare neplăcere adaug al treilea vârf al triumphiului bermudelor de impostori și sicofanți literari ai aceluia tragic *Ancien Regime Communist*, Eugen Florescu biografatul cuplului dictatorial, trimis la Timișoara să facă ordine și printre altele să mă dea afară din „sistem” și din județ. O sentință făcută public, în fața a 200 de intelectuali timișoreni aduși cu lasoul mobilizării în Casa Presei din capitala Banatului istoric. Să mai pomenesc de haznaua săptămânalei reviste *Săptămâna*, pe care primii doi au patronat-o ca niște bulimici scatofagi nerușinați? Vadim, căruia ca vice-ministru i-am refuzat categoric în ianuarie-februarie 1990 dreptul la cererea sa de înființare a revistei *România Mare*, a ieșit trântind ușa cabinetului meu moștenit *tel-quel*, cu același mobilier de pompe funebre, de la Tamara Dobrin – ce mică-i lumea, îmi vine să zic – după ce m-a împrășcat cu amenințări formulate în vorbe din mahalaua limbii române. Pe energumenul înmormântat cu salve de tun l-a refuzat și Andrei, dar

l-a aprobat cu plăcere nedisimulată democratul socialist indiscriminat și nonșalant în chestiuni culturale, Petre Roman, probabil în numele amintirii pestilențialei, imunde, jėjoasei *Săptămâni*, revista Securității române din toate timpurile, rebotezată insolent de Vadim, prin titlul *România Mare*. prin care confisca pentru sine respectabila sintagmă a istoriei naționale.

Câtă dreptate avea un profesor al meu, ungar, Cse-resnyes, când spunea că „revoluțiile sunt un fel de vânturi mari, care mai întâi aruncă în aer gunoaietele..”. Vadim a fost unul dintre ele, inconfundabil cu orice altceva.

În *Săptămâna* lui VCT îi fusesem mușteriu abonat la cascadele de invective și grave ofense ale celui mai mare pamfletar mitoman, flașnetar mahalagiu, externat din pavilionul paranoizilor cronici.

Asistam în cabinetul ministrului meu la acele momente de penibil implacabil, la o *vendetta* capitală, eficientă de vreme ce calomnia născuse dubii până și în sufletul lui Andrei. Pusă la cale de cel mai imund caracter ante și postrevoluționar, cu care plăteam acum, la doi ani după ce am refuzat, ca și Andrei, să semnez acordul de înființare a noii *Săptămâni*, ca hebdomadard machiat, retitrat cu generic patriotard: *România Mare*. Cum știu asta? VC Tudor a avut grijă mare să se autodenunțe în fiecare număr prin cascadele de ultraje la adresa Ministerului culturii și a celor doi demnitari A.P. și C.B. publicate în săptămânalul aprobat de inocentul nostru prim-ministru Petre Roman, ocazie cu care în cabinetul înaltului demnitar mitomanul VCT a țesut și calomniile cu scenariu bachice despre subsemnatul consumate în camera de cei 9 m. pătrați de la hotelul București. Prin procesul cu nr.121 din 1990 al Tribunalului București l-am chemat la o dreaptă judecată. De unde știu că securitatea își continua, nestingherită, opera de metodică discreditare a „noilor veniți” în orizontul puterii e că procesul nu a fost pus pe rol niciodată împotriva unei canalii fără scrupule,

IRDIS | We know books

înhumat ca patriot cu salvele de tun „aprobate” de data asta de președintele Ion Iliescu. Din câte știam atunci, procesul cu numărul 122..., pe care domnul Pleșu i-l intentase, a avut același destin. Zero. În iarmarocul ce sufocase tot peisajul politic, gravele atacuri calomnioase au rămas nejudicate. Știau vadimii că din invectivele lor nepedepsite ceva, ceva tot mai rămâne în viață... Paloarea justiției române a turnat în fontă și a cronicizat „apucătura” calomniilor pur sânge. Dreptul american anglo-saxon nu a contaminat automat patria mea după 1989. În state, calomniezi, defăimezi dar plătești!

Apropo, domnule P. Roman, de cumva vă cad ochii pe această pagină, nu cred că în tot CV-ul meu veți găsi mai mult de 10 sticle de vin și mai mult de 50 de sticle bere băute de la 0 la 80 de ani....*Moi, je suis un acharné „buveur d'eau” monsieur Roman!*

Din panoramică perspectivă, ironia ironiilor istoriei ne apare asemeni bicefalului vultur: un fiu al tovarășului Valter Roman conducea România cu autoritatea unei puteri executive, un altul, Volo Tismăneanu, e invitat ca fiu al lui Leonid Tisminetski să-i cântărească și să îi judece trecutul din anii dictaturii recent colapsate în timp ce, pe șest, resuscitate din ruine, în diverse travestiuri vechiul regim e la locul lui... Cazurile ascund însă nu doar armoniile dintre Pater și Fiu ci și mici rebeliuni corecționale ale Fiilor împotriva paternității...La urma urmei eram liberi să fim și generoși și orbi în continuitatea istoriei noastre de împleticiți călcători în străchini. Dovadă chiar CV-ul calomniatorului meu flașnetar. Anii postrevoluționari au devenit tancul de dezvoltare al unor meritocrați emblematici dar, simultan, al caracterelor cele imunde, ale profitorilor nevoiași de vendete în lipsă de scrupule...

Ce n-ar fi dat VC-T-ul energumen, Iago al politicii și literelor, care, n-o să credeți, și-a procurat un doctorat în angelologie, dovadă că Diavolul îl maimuțărește pe

Dumnezeu, să nu mi se întâmpie un asemenea involuntar dar!? Fie-i țărâna ușoară ca mlaștina în care și-a bălăcărit dușmanii!

Fapt e că binele ce urma să mi-l faceți, dragă domnule Petrică Roman, pe brazda calomniei turnătorului de meserie, pornea din punctul acelei inimaginabile intrigi, de care mă bucur și azi că a funcționat!

* * *

În 1991 începuseră jocurile politice „la vârf” concepute pe firul dictonului latin *do ut des*. În traducere liberă „Dau, da' tu, tu ce dai?” Partidele își reclamau proporțiile lor electorale pe scaunele puterii, iar eu trebuia să fac loc unui strabuc bufon neofit dar liberal, ca secretar de stat. Citez cuvintele unui adversar al înlocuitorului meu: „ceva între bișnițar și prosper om de afaceri liberal”, astfel că, în împrejurări rocambolești, „trimisul sultanului”, pesedistul M Ixulescu, malagambist tomnatec, venise în cabinetul meu pregătit să-mi pună șalul de mătase neagră pe umăr. Cum nu mă găsisese, lăsase un mesaj prin care mă poftea afară, în contumacie, căci estimp, fusesem trimis, tot de guvern, ca șef de delegație la *Summitul* despre *Patrimoniul* de la Cracovia. Bref, Out! Out! Out!

Mesajul m-a găsit chiar la Cracovia, comunicat mie mai voalat de un diplomat de rang, înainte să țin ultimul meu discurs public. Știu doar că în speechul meu am propus, ca orice utopic incurabil, ca în conceptul de *patrimoniul* să apară explicită tragedia social-politică a experienței Comunismului, asemeni celei a Holocaustului. Extreme perfect comparabile prin crimele masificate. Sau găsiți asta ca o ireverență istorică din parte-mi? Aveau să fie primele și ultimele aplauze cu ovații pe care le-am primit vreodată în toată biografia mea.

Cei aproape doi ani de minister au trecut mai grăbiți decât primele trei luni în puloverul negru cu text

augural islamic, asemeni unei zile-nopți ceva mai lungi, într-un travaliu isteric cu nenumărate nopți albe, polare, cu nesomn cronic și tahicardii amenințătoare.

În întrevvedereea din ziua următoare cu domnul Petre Roman, se petrece tăierea simultană a nodului gordian al destinului meu din următorii 12 ani, ba chiar a ultimilor 34 de ani, numărați până în ziua de azi, în care vă aștern mărturisirea pentru mine hotărâtoare a vieții ce va urma, dar printre altele, și ziua tăierii mielului de Paști pentru reînvierea mea...

Declar așadar că domnul Petre Roman e trambulina care m-a catapultat în Raiuri, drept pentru care îi adresez un profund *Merçi de tout mon coeur, cher Pierre*. Ați fost piatra de temelie a templului meu. La Veneția mai întâi, apoi la New York. Pe drumul cel mai scurt al explicațiilor, în realitate am fost expulzat din Iadul ce crescuse în jurul meu acasă, Iad în care, pentru mine, politica a fost și va fi Staroste. Geniul lui Machiavelli a izolat politica de legea morală acum o jumătate de mileniu, dar cine-și mai amintește de acest diabolic divorț? Orbiți de elan postrevoluționar și de setea de putere pe care deșertul dictaturii a reprimat-o pentru o jumătate de secol, „politicienii” au urmat traseul catastrofei în care toți deveniseră sclavii acestui dramatic adevăr. Din start imorali, dar mereu scuzabili prin alibiul metodic al machiavelismului lor pernicios – pentru că practicat cu forța instinctelor animalice și puseurile inconștientului.

Nu m-am regăsit în nici o platformă politică și încă mai grav, în nici o personalitate politică a lumii mele din anii 1990-91.

Înstrăinarea de „acasa” mea s-a desăvârșit în cei 12 ani petrecuți în afara frontierelor și mediilor sociale și politice din România, între chiar anii celor două misiuni diplomatice încredințate mie, ce au urmat la Veneția și la New York.

Lăsând de o parte speculațiile angelologice, pe pământul oamenilor o febră acută a manevrelor, a mezalianțelor, a divorțurilor și luptelor de culise dintre așa-zise partide istorice și anistorice și a invectivelor aruncate peste gard a ocupat cu haosul lor imprevizibil scena politică a României. Găștile de la vârf aveau absolut toate aceeași agendă: cum să înfigă mai adânc gheara în omoplații puterii, pe termen cât mai lung și mai influent. Pe tot traseul tribulațiilor mele un singur prieten: Adrian Dohotaru, ardelean, absolvent al aceleiași facultăți de Istorie Filosofie din Cluj.

La o cină de neuitat cu atașatul cultural al ambasadei SUA, distinsa doamnă m-a întrebat cărui partid aparțin sau intenționez să mă afilierez. Surprinsă când i-am răspuns că niciunul nu mă interesează, la desertul cinei mi-a subliniat profetic consecința apolitismului meu: deci veți ieși foarte repede din lumea puterii. O profetesă de ocazie care mi-a prefigurată și numit cu exactitate destinul.

Trei zile mai târziu după cina din reședința ambasadorului ceh, Andrei îmi aducea de la ședința de guvern invitația la întrevederea *tête-à-tête* și *terre-à-terre* cu Petre Roman.

Adevărul e că deja pășeam ca în vis. Simțeam ca un animal hipersensibil pericolul. În stare de hipnoză autoindusă. Da, știu că și Hitler delira, halucinat la fel... dar cu alte proiecte. Mă mișcam într-un teritoriu paranormal, executând involuntar voința altora, deși simțeam prezența acestei forțe a facultății doritoare – *epithimia* – doar că era prea clorotică în ce mă privește ca să mai conteze în mașinațiunile acestor imprevizibile jocuri, pentru toți marginale, pentru toți, în afară de mine, minore.

Ar fi o nerușinare să spun că venisem la o ghicitoare ca ilustra „țigancă boemiană” sau ca mama Omida, pentru vreo ședință de chiromanție. Intuisem subiectul conversației cu Petre Roman, dar chiar și numai nedefinitele presimțiri ale zburătăcirii mele din postul ministerial îmi serveau ca tranchilizant. Suprasaturat de efort,